

Arrest

nr. 140 130 van 3 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. MALLANTS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Koerd die de Iraakse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Zakho (Irak). Op 25 januari 2010 vroeg u een eerste maal asiel aan in België, daar u in Mosul (Irak) – vanwaar u beweerde afkomstig te zijn – door onbekenden beschoten zou zijn. Op 27 mei 2010 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal, waarna u op 30 november 2010 een weigeringsbeslissing

werd betekend, die op 7 maart 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd. Nadien bleef u in België. Pas op 6 december 2011 diende u een tweede asielaanvraag in, waarbij u aangaf dat uw eerdere verklaringen omtrent uw afkomst en relaas gelogen waren, dat u eigenlijk van Zakho afkomstig bent, en dat u uiteindelijk het land had verlaten daar u verschillende keren verkracht zou geweest zijn en waardoor u werd bestempeld als homo. Op 20 januari 2012 werd deze aanvraag in overweging genomen, waarna u op 18 juni 2012 gehoord werd op het Commissariaat-generaal. Daar er evenwel maar weinig geloof kon gehecht worden aan uw verklaringen meervoudig het slachtoffer te zijn geworden van seksueel geweld omwille van het imago dat u werd opgedrongen, werd u op 19 juli 2012 echter opnieuw een weigeringsbeslissing betekend. Hiertegen ging u niet in beroep bij de RvV. Op 26 november 2012 vroeg u een derde keer asiel aan, maar gezien u vervolgens niet meer kwam opdagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd deze onontvankelijk verklaard. Meer dan anderhalf jaar later, op 24 juli 2014, diende u in de gevangenis van Lantin, een vierde asielaanvraag in, waarbij u, naast de elementen die u reeds eerder inriep, voornamelijk het feit dat u biseksueel zou zijn, en het feit dat u Irak destijds zou verlaten hebben omwille van problemen die het gevolg waren van een homoseksuele relatie, als nieuw element aanhaalde. Op 25 juli 2014 werd deze aanvraag uiteindelijk in overweging genomen.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u nogmaals uw Iraaks nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart en vijf documenten van de Iraakse ambassade voor, alsook tal van krantenartikels, in het Frans en in het Turks, aangaande de algemene veiligheidssituatie in Irak.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat u tijdens uw eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen hebt afgelegd mbt uw identiteit, uw afkomst en de reden waarom u Irak had verlaten. U schuwde hierbij niet om valse identiteitsdocumenten voor te leggen die uw vermeende afkomst uit Mosul hadden moeten staven. Zelfs toen u geconfronteerd werd met het feit dat het Commissariaat-generaal zich reeds tijdens het eerste gehoor grote vragen stelde bij de waarachtigheid van uw verklaringen en u de kans werd geboden om uw ware afkomst en de ware reden van uw vertrek uit Irak mee te delen, bleef u volhouden dat u uit Mosul afkomstig was en dat u de waarheid had verteld. In het beroep dat u indiende bij de RvV om de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal te betwisten, bleef u – ondanks de vaststellingen van de federale politie dat uw identiteitsdocumenten vals waren – volhouden dat u uit Mosul afkomstig was.

De RvV bevestigde echter de weigeringsbeslissing, en dit op 7 maart 2011. Toch wachtte u tot december 2011 om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, en de asielautoriteiten in te lichten over de leugens die u had geformuleerd tijdens uw eerste asielaanvraag. Dat u echter initieel op intentionele manier heeft getracht de Belgische asielinstanties te misleiden en u daarbij niet schuwde fraude te plegen, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en oprechtheid. Dat u zich daarenboven pas genoodzaakt zag om het Commissariaat-generaal te informeren over de zogenaamde ware toedracht van uw vertrek uit Irak, ruim acht maanden na de beslissing van de RvV, laat toe de geloofwaardigheid van uw huidige beweringen al bij voorbaat in vraag te stellen. Elk asielzoeker draagt immers de verantwoordelijkheid om vanaf het begin van de asielprocedure al zijn asielmotieven naar waarheid weer te geven.

Verder dient aangehaald te worden dat hoewel u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 31 juli 2014, nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw tweede asielaanvraag inriep, het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien bracht u tijdens dit gehoor evenmin een nieuw element en/of document aan dat een ander licht werpt op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat de toen door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waren.

Integendeel, u presteerde het zelfs om verklaringen af te leggen die de geloofwaardigheid van de destijds door u aangehaalde problemen verder ondermijnen. Zo was u niet langer zeker door wie u destijds een eerste keer verkracht zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 11), bleek u zich niet te herinneren dat u na een huwelijksfeest ook eens seksueel misbruikt werd door 3 personen (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; 10-11; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 11-12); en legde u – eens u zich leek te herinneren dat het waarschijnlijk (Sh.) en (S.) waren – verklaringen af die geheel tegenstrijdig zijn aan deze die u destijds in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde ivm de keer dat u door (Sh.) en (S.) seksueel misbruikt zou zijn – verklaringen die trouwens ook al sterk uiteenliepen. U verklaarde immers dat (S.) en (Sh.) u bij u thuis kwamen ophalen – naar u vermoedt om naar een huis te gaan kijken of mee te gaan naar een trouwfeest – maar u nadien per wagen zouden

meegenomen hebben tot buiten Zakho, waar ze uiteindelijk aan een benzinstation stopten om u, in de wagen, onder bedreiging van een pistool, te verkrachten (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 11-12); terwijl u destijds beweerde dat u fruit was gaan plukken in de boomgaard van jullie buren, waar (Sh.) en (S.) u met een ijzeren staaf zouden geslagen hebben en u vervolgens seksueel misbruikt zouden hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-8).

Dit noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe uw algemene geloofwaardigheid verder in vraag te stellen, en maakt het nagenoeg onmogelijk om uw nieuwe asielmotieven nog naar waarde te schatten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er tevens redenen zijn om aan die nieuwe asielmotieven op zich – met name uw beweerde biseksuele geaardheid en toenmalige relatie met uw jeugdvriend (H.) (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 6-8) – maar weinig geloof te hechten.

Zo is het vooreerst zeer merkwaardig dat u uw geaardheid en relatie met (H.) niet inriep tijdens uw tweede asielaanvraag, te meer u toen de waarheid zou verteld hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 9). Dat u dit voor uzelf wilde houden en dacht dat de andere door u aangehaalde motieven voldoende zouden zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 9), is in deze geen afdoende verklaring, daar elk asielzoeker, zoals reeds aangegeven, immers de verantwoordelijkheid draagt om vanaf het begin van de asielprocedure al zijn asielmotieven naar waarheid weer te geven, én uw geaardheid en relatie met (H.) net uw vluchtaanleiding zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 7; 10). Komt daar nog bij dat u geen enkel idee lijkt te hebben waarom u op 26 november 2012 een derde maal asiel zou aangevraagd hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 6; 9-10); hetgeen toch uiterst opmerkelijk is, zeker gelet op het feit dat uw vader u in 2012 op de hoogte zou gebracht hebben van de moord op (H.), uw beweerde (jeugd)vriend (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 18). Dat u vervolgens nog wachtte tot 24 juli 2014, bijna anderhalf jaar later, om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, en de asielautoriteiten in te lichten over de ware toedracht van uw vertrek uit Irak, laat toe de geloofwaardigheid van uw huidige beweringen al bij voorbaat in vraag te stellen. Uw toevoegingen dat u voordien geen nood had aan asiel, maar nu u in de gevangenis zit wel gezien u mogelijks naar Irak dreigt teruggestuurd te worden, en u zelfs geen statuut hoeft, maar louter een garantie dat u niet teruggestuurd zal worden (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 9-10), bevestigt dit eens te meer en benadrukt uw opportunisme, eerder dan een nood aan bescherming.

Verder verbaast het ook dat indien al aan uw relatie met (H.) geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u ondanks een jarenlange relatie met (H.) – nota bene een jeugdvriend – niet eens de naam van diens ouders kende (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 17); en is het bevreemdend dat u vanuit België geen enkel contact meer met (H.) zou gehad hebben – zelfs niet na diens vrijlating – en dat u, ondanks uw vader u in 2012 van de moord op (H.) op de hoogte zou gebracht hebben, niet het minste idee had van wat er met (H.) gebeurd zou zijn, en in welke omstandigheden hij overleden zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 17-18). Uw vage verklaringen mbt de plaatsen waar u met (H.) seksuele betrekking zou gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 16-17), het feit of (H.) al dan niet op de hoogte zou geweest zijn van de verkrachtingen (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 16), en het feit of uw ouders al dan niet weet hadden van uw relatie met (H.) en uw biseksuele geaardheid (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 15), overtuigen evenmin; en maken het, samen met het feit dat u nota bene over uw vluchtaanleiding in het verleden niet meteen de waarheid vertelde (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 7; 10), niet mogelijk aan uw beweerde biseksuele geaardheid en relatie met (H.) geloof te hechten.

Gelet op dit alles, en in het bijzonder er noch aan de asielmotieven die u tijdens uw tweede asielaanvraag inriep, noch aan deze die u aanhaalde bij uw vierde asielaanvraag, geloof kan gehecht worden, is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, daar uw identiteitsdocumenten enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, en de andere door u neergelegde documenten geen betrekking hebben op uw persoon, maar louter op de algemene veiligheidssituatie in Irak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het

geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillende typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de drie noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. De KRG toonde zich in de verdediging tegen ISIS sterker dan de Iraakse centrale regering. Het verzekerde een strenge beveiliging van haar grens, verwierf controle over de betwiste gebieden in de provincies Ninewa en Kirkuk en ontving op haar grondgebied 300.000 (overwegend soennitische) IDP's die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich uitsluitend in Centraal-Irak en het KRG-gebied ondervindt nauwelijks enige impact van de strijd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Kirkuk en Diyala. ISIS ontplooide weliswaar strijders langsheen de grens met de semi-autonome Koerdische regio, maar verklaarde meermaals geen intentie te hebben om Noord-Irak aan te vallen. Langs de grens tussen KRG-gebied en Centraal-Irak vonden slechts een aantal kleine schermutselingen tussen de Koerdische troepen en ISIS plaats, doch deze waren steeds van zeer korte duur.

Het terreurgeweld in KRG-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Hoewel er cellen van opstandelingen van diverse pluimage aanwezig zijn, blijft hun impact beperkt. Er vond de voorbije zeven jaar één grootschalige aanslag plaats in KRG-gebied, met name op 29 september 2013. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op eenheden van de politie, het leger of de aanwezige veiligheidsdiensten. De spanningen om olie, budget en de betwiste gebieden zetten de relaties tussen de KRG- en de Centraal-Iraakse regering weliswaar op scherp, maar dit heeft nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige ISIS. Daarnaast vormden gedeelten van het Koerdische noorden in het verleden het doelwit van sporadische aanvallen door het Iraanse en Turkse leger op respectievelijk PJAK en PKK-doelwitten, wat resulteerde in een beperkt aantal burgerdoden. Zowel het in september 2011 overeengekomen staakt-het-vuren tussen PJAK en Iran, als het in maart 2013 afgesloten vredesakkoord tussen de PKK en Turkije werden in 2014 nageleefd. Er vonden in 2014 dan ook geen luchtaanvallen plaats. De recente influx van meer dan 200.000 Syrische vluchtelingen en 300.000 (overwegend soennitische) IDP's uit Centraal-Irak die het ISIS-offensief ontvluchten, heeft tot slot geen impact op de veiligheidssituatie in de KRG-regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van artikel 3 EVRM en van "machtsoverschrijding".

Verzoeker benadrukt zich niet te hebben bekommerd over het verzamelen van documenten of getuigenissen om zijn verhaal te bewijzen, wijst op een aantal principes omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen, stelt dat het niet nodig is om het materiële bewijs van zijn verhaal te leveren en geeft

aan dat een asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig relaas. Verder haalt hij aan dat, indien er twijfel is, deze ten goede moet komen aan de asielaanvrager. Verzoeker betoogt een omstandig, coherent en geloofwaardig relaas te hebben verteld. Bijgevolg schendt verweerder manifest artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt minstens te voldoen aan de voorwaarden om te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker maakt het CGVS waar verwezen wordt naar de bedrieglijke verklaringen en valse documenten waarvan hij zich bediende in de eerste asielaanvraag in feite toepassing van het adagium "*fraus omnia corrumpit*". Hij verwijst naar het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* en naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de Raad van State. Hij betoogt dat hieruit blijkt dat zijn valse verklaringen in de eerste asielaanvraag de autoriteiten niet van de verplichting ontslaan om zich af te vragen of er een vrees voor vervolging bestaat. Door te focussen op de fraude werd *in casu* aan de kern van het asielrelaas voorbijgegaan. Hij verklaarde slachtoffer te zijn geweest van seksueel geweld omwille van het imago dat hem werd opgedrongen, hij gaf aan biseksueel te zijn en hij verliet Irak omwille van problemen ingevolge een homoseksuele relatie.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en betoogt dat het CGVS de eigen bronnen slechts onvolledig aanhaalt "*en zelf aangeeft dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak problematisch is*". Hij verwijt het CGVS dat zijn kwetsbare toestand niet werd onderzocht. Verder betoogt hij inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak dat een rustpauze van enkele maanden niet betekent dat Irak, meer bepaald Bagdad, gebieden zijn waar er geen risico op willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat. Verzoeker benadrukt dat het geweld in Irak sedert het begin van het jaar is opgelaaid. Hij verwijst naar enkele arresten van de RvV waarin werd besloten dat de informatie over de veiligheidssituatie onvoldoende actueel was. Verzoeker wil de nadruk vestigen op de situatie in Irak. IS controleert meer en meer de weg vanuit Bagdad. Er is geen informatie in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker veilig zou aankomen in Noord-Irak. Hij zou via de luchthaven van Bagdad moeten gaan "*om zich in het zuiden van Irak te kunnen teruggeven*". IS heeft talrijke checkpoints "*alvorens in het zuiden van Irak aan te komen*". Verzoeker verwijst naar een artikel over de omstandigheden waarin burgers die ten prooi vallen aan IS moeten overleven. Hij meent dat de informatie van Cedoca geactualiseerd moet worden in verband met het geweld rond Bagdad. Verder is er het risico dat hij loopt als Soennitische Koerd en als biseksueel. Er is geen informatie in het dossier inzake de misbruiken tegen de LGBT personen in Irak. Verzoeker verwijst naar en citeert uit algemene informatie over de veiligheidssituatie in de betwiste gebieden in Irak en over de behandeling waaraan LGBT personen er worden blootgesteld.

Verzoeker wenst tevens toe te voegen dat hem, gezien de situatie en zijn jonge leeftijd, waarschijnlijk gevraagd zal worden om zijn militaire dienst te doen en IS te bestrijden. De bestreden beslissing vermeldt hierover niets.

Bijgevolg dient deze te worden vernietigd, begaat verweerder een klaarblijkelijke vergissing van appreciatie en schendt verweerder de principes van goede administratie en evenredigheid.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie omtrent de veiligheidssituatie in Irak en de behandeling die LGBT personen er ondergaan bij het verzoekschrift (bijlagen 2-7).

2.1.3. Verzoeker legt op 12 december 2014 door middel van een aanvullende nota de *UNHCR Position on Returns to Iraq* van 27 oktober 2014 neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11). Hij leidt hieruit af dat hij als Soenniet zou worden geassocieerd met de strijdkrachten. Tevens stelt hij afkomstig te zijn van een stad in de provincie Ninewa, waar het aantal slachtoffers het hoogst is. Gezien de situatie in zijn land en zijn leeftijd zal hem waarschijnlijk gevraagd worden om zijn militaire dienst te doen en IS te gaan bestrijden.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker andermaal de voormelde *UNHCR Position on Returns to Iraq* neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.2.1. Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.2. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat verweerder toepassing zou hebben gemaakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*". Van dit principe wordt in de bestreden beslissing immers geen toepassing gemaakt. Wel wordt in deze beslissing met recht gesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn identiteit, zijn herkomst en de reden waarom hij Irak zou hebben verlaten, dat hij zich daarbij tevens bediende van valse identiteitsdocumenten, dat hij aan deze verklaringen en documenten gedurende de volledige eerste asielprocedure bleef vasthouden en dat hij op deze wijze de Belgische asielinstanties op intentionele wijze trachtte te misleiden, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en oprechtheid.

Waar verzoeker beweert dat verweerder focuste op de door hem gepleegde fraude en voorbijging aan de kern van zijn relaas, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en kennelijke miskennis vormt van de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker laat deze beslissing dan ook volledig ongemoeid waar omtrent de door hem aangevoerde vrees wordt gemotiveerd:

"Dat u zich daarenboven pas genoodzaakt zag om het Commissariaat-generaal te informeren over de zogenaamde ware toedracht van uw vertrek uit Irak, ruim acht maanden na de beslissing van de RvV, laat toe de geloofwaardigheid van uw huidige beweringen al bij voorbaat in vraag te stellen. Elk asielzoeker draagt immers de verantwoordelijkheid om vanaf het begin van de asielprocedure al zijn asielmotieven naar waarheid weer te geven.

Verder dient aangehaald te worden dat hoewel u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 31 juli 2014, nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw tweede asielaanvraag inriep, het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien bracht u tijdens dit gehoor evenmin een nieuw element en/of document aan dat een ander licht werpt op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat de toen door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waren.

Integendeel, u presteerde het zelfs om verklaringen af te leggen die de geloofwaardigheid van de destijds door u aangehaalde problemen verder ondermijnen. Zo was u niet langer zeker door wie u

destijds een eerste keer verkracht zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 11), bleek u zich niet te herinneren dat u na een huwelijksfeest ook eens seksueel misbruikt werd door 3 personen (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; 10-11; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 11-12); en legde u – eens u zich leek te herinneren dat het waarschijnlijk (Sh.) en (S.) waren – verklaringen af die geheel tegenstrijdig zijn aan deze die u destijds in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde ivm de keer dat u door (Sh.) en (S.) seksueel misbruikt zou zijn – verklaringen die trouwens ook al sterk uiteenliepen. U verklaarde immers dat (S.) en (Sh.) u bij u thuis kwamen ophalen – naar u vermoedt om naar een huis te gaan kijken of mee te gaan naar een trouwfeest – maar u nadien per wagen zouden meegenomen hebben tot buiten Zakho, waar ze uiteindelijk aan een benzinstation stopten om u, in de wagen, onder bedreiging van een pistool, te verkrachten (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 11-12); terwijl u destijds beweerde dat u fruit was gaan plukken in de boomgaard van jullie burens, waar (Sh.) en (S.) u met een ijzeren staaf zouden geslagen hebben en u vervolgens seksueel misbruikt zouden hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-8).

Dit noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe uw algemene geloofwaardigheid verder in vraag te stellen, en maakt het nagenoeg onmogelijk om uw nieuwe asielmotieven nog naar waarde te schatten.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er tevens redenen zijn om aan die nieuwe asielmotieven op zich – met name uw beweerde biseksuele geaardheid en toenmalige relatie met uw jeugdvriend (H.) (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 6-8) – maar weinig geloof te hechten.

Zo is het vooreerst zeer merkwaardig dat u uw geaardheid en relatie met (H.) niet inriep tijdens uw tweede asielaanvraag, te meer u toen de waarheid zou verteld hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 9). Dat u dit voor uzelf wilde houden en dacht dat de andere door u aangehaalde motieven voldoende zouden zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 9), is in deze geen afdoende verklaring, daar elk asielzoeker, zoals reeds aangegeven, immers de verantwoordelijkheid draagt om vanaf het begin van de asielprocedure al zijn asielmotieven naar waarheid weer te geven, én uw geaardheid en relatie met (H.) net uw vluchtaanleiding zou geweest zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 7; 10). Komt daar nog bij dat u geen enkel idee lijkt te hebben waarom u op 26 november 2012 een derde maal asiel zou aangevraagd hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 6; 9-10); hetgeen toch uiterst opmerkelijk is, zeker gelet op het feit dat uw vader u in 2012 op de hoogte zou gebracht hebben van de moord op (H.), uw beweerde (jeugd)vriend (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 18). Dat u vervolgens nog wachtte tot 24 juli 2014, bijna anderhalf jaar later, om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, en de asielautoriteiten in te lichten over de ware toedracht van uw vertrek uit Irak, laat toe de geloofwaardigheid van uw huidige beweringen al bij voorbaat in vraag te stellen. Uw toevoegingen dat u voordien geen nood had aan asiel, maar nu u in de gevangenis zit wel gezien u mogelijks naar Irak dreigt teruggestuurd te worden, en u zelfs geen statuut hoeft, maar louter een garantie dat u niet teruggestuurd zal worden (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 9-10), bevestigt dit eens te meer en benadrukt uw opportunisme, eerder dan een nood aan bescherming.

Verder verbaast het ook dat indien al aan uw relatie met (H.) geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u ondanks een jarenlange relatie met (H.) – nota bene een jeugdvriend – niet eens de naam van diens ouders kende (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 17); en is het bevreemdend dat u vanuit België geen enkel contact meer met (H.) zou gehad hebben – zelfs niet na diens vrijlating – en dat u, ondanks uw vader u in 2012 van de moord op (H.) op de hoogte zou gebracht hebben, niet het minste idee had van wat er met (H.) gebeurd zou zijn, en in welke omstandigheden hij overleden zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 17-18). Uw vage verklaringen mbt de plaatsen waar u met (H.) seksuele betrekking zou gehad hebben (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 16-17), het feit of (H.) al dan niet op de hoogte zou geweest zijn van de verkrachtingen (Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 16), en het feit of uw ouders al dan niet weet hadden van uw relatie met (H.) en uw biseksuele geaardheid (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, p. 15), overtuigen evenmin; en maken het, samen met het feit dat u nota bene over uw vluchtaanleiding in het verleden niet meteen de waarheid vertelde (Gehoorverslag CGVS, 18 juni 2012, pp. 6-7; Gehoorverslag CGVS, 31 juli 2014, pp. 7; 10), niet mogelijk aan uw beweerde biseksuele geaardheid en relatie met (H.) geloof te hechten.

Gelet op dit alles, en in het bijzonder er noch aan de asielmotieven die u tijdens uw tweede asielaanvraag inriep, noch aan deze die u aanhaalde bij uw vierde asielaanvraag, geloof kan gehecht worden, is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen, daar uw identiteitsdocumenten enkel uw identiteit en nationaliteit bevestigen, en de andere door u neergelegde documenten geen betrekking hebben op uw persoon, maar louter op de algemene veiligheidssituatie in Irak.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij volstaan om te besluiten

dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden geaardheid en asielrelaas.

Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar informatie over de behandeling van LGBT personen in Irak niet dienstig. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voormelde, in gebreke.

Waar verzoeker daarnaast wenst toe te voegen dat hij “*waarschijnlijk*” gevraagd zal worden zijn militaire dienstplicht te doen en het CGVS verwijt dat hierover niet wordt gemotiveerd, dient te worden vastgesteld dat hij gedurende onderhavige, vierde asielprocedure nergens eerder gewag maakte van dergelijke vrees. Indien hij werkelijk vreesde zijn militaire dienstplicht te moeten vervullen, kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit eerder gedurende deze asielprocedure zou hebben vermeld. Verzoeker beperkt zich bovendien tot het uiten van de voormelde, louter algemene en louter hypothetische bewering. Hij toont geenszins aan dat of onder welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst *in concreto* zou dreigen te worden geconfronteerd met de vraag om zijn dienstplicht te vervullen. Evenmin toont hij aan welke de gevolgen zouden zijn bij een eventuele weigering. Uit de door verzoeker aangevoerde informatie kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst dreigt te worden geconfronteerd met een gedwongen rekrutering of ingevolge een weigering problemen zou ondervinden.

In zoverre verzoeker nog beweert dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst risico loopt als Soennitische Koerd, dient te worden opgemerkt dat hij dit geheel niet aannemelijk maakt. Verzoeker is, in tegenstelling met wat hij voorhoudt in de aanvullende nota van 12 december 2014, immers niet afkomstig van de provincie Ninewa doch wel van het KRG-gebied in het Koerdische Noorden van Irak. Uit de informatie die hij aanhaalt blijkt nergens dat hij aldaar louter ingevolge zijn Soennitische aanhorigheid zou dreigen te worden gevisieerd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn geaardheid en asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.6. gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt op basis van de hierin aangehaalde landeninformatie bovendien met recht gemotiveerd dat de situatie in verzoekers regio van herkomst in het KRG-gebied in het Noorden van Irak niet van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door verweerder bij de nota gevoegde update van de informatie in het dossier blijkt daarenboven dat de in de bestreden beslissing gedane analyse van de veiligheidssituatie in voormelde regio nog steeds actueel is (rechtsplegingsdossier, stuk 4, bijlage 1). Verzoeker brengt geen informatie bij die afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie bij het verzoekschrift heeft immers betrekking op de situatie buiten de drie Noordelijke provincies in het KRG-gebied in Noord-Irak. Ook in de door middel van een aanvullende nota neergelegde informatie (rechtsplegingsdossier, stukken 11 en 13) wordt bovendien uitdrukkelijk gesteld dat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst relatief stabiel is gebleven. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het geweld in en rond Bagdad en beweert dat hij om naar Noord-Irak te gaan zou moeten landen op de luchthaven van Bagdad en vanuit Bagdad naar het Noorden zou moeten reizen, dient te worden opgemerkt dat hij deze blote bewering niet staft en dat het tegendeel genoegzaam blijkt uit de door verweerder bij de nota gevoegde informatie (*ibid.*, bijlage 2).

In zoverre verzoeker tevens herhaaldelijk verwijst naar de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en naar de moeilijkheden die hij onderweg naar Zuid-Irak zou kunnen tegenkomen, kan gelet op verzoekers herkomst van Noord-Irak niet worden ingezien hoe dit betoog *in casu* dienstig zou kunnen zijn.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS